

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **Ł. P. i P. M.**

skazanych za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw.
z art. 294 § 1 k.k.

w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
(art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 28 listopada 2023 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z dnia 31 maja 2023 r., II AKa 77/22

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 30 listopada 2021 r., sygn. akt III K 134/21,

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanych kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie, wyrokiem z 30 listopada 2021 r., uznał m.in. Ł. P. za winnego popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy

Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyrokiem z 31 maja 2023 r., utrzymał w mocy wyrok pierwszoinstancyjny odnośnie Ł. P.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca Ł. P. Podniósł w niej zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego (art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k.), ewentualnie rażącą obrazę prawa materialnego (art. 286 § 1 k.k.) i postulował uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, ewentualnie uniewinnienie Łukasza Platy.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie zażądał oddalenia jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę Ł. P. okazała się oczywiście bezzasadna.

Tytułem uwag ogólnych należało nawiązać do kwestii dotyczących sformułowania wniesionego środka zaskarżenia. Po pierwsze, kasacja okazała się niespójna, ponieważ wskazano w niej uchybienia zarówno prawa materialnego, jak i procesowego. W judykaturze Sądu Najwyższego dominuje ugruntowane stanowisko, że z obrazą prawa materialnego mamy do czynienia wówczas, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd zastosował niewłaściwą kwalifikację prawną bądź dokonał wadliwej wykładni przepisów prawa materialnego. Sąd Najwyższy nie podziela poglądu, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co Sąd ustalił, ale to co powinien ustalić (zob. post. SN: z 5 lutego 2020 r., V KK 569/19; z 16 listopada 2009 r., IV KK 105/09; z 3 września 2009 r., IV KK 295/09). Po drugie, charakter omawianych zarzutów kasacyjnych czyni ten nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony na granicy dopuszczalności, albowiem zarzucenie Sądowi odwoławczemu naruszenie zasad obiektywizmu, celów kodeksu karnego oraz swobodnej oceny dowodów, w sytuacji gdy Sąd ten nie dokonywał własnych ustaleń faktycznych i nie zmienił oceny materiału dowodowego – było jednym słowem nieuprawnione. Po trzecie wreszcie sformułowane zarzuty w korelacji z ich uzasadnieniem wskazywały niezbicie, że kontrolę kasacyjną potraktowano instrumentalnie, w celu zakwestionowania prawidłowych ustaleń faktycznych.

Analiza orzeczenia Sądu odwoławczego, które w pełni odpowiadało wymogom płynącym z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., prowadziła do wniosku, że kontrola instancyjna przebiegła prawidłowo. Sąd Apelacyjny przeanalizował i ocenił wszystkie zarzuty środka odwoławczego i uczynił to nader wyczerpująco. Badanie procedowania Sądu *ad quem* przeprowadzone na etapie postępowania kasacyjnego wykluczyło możliwość uwzględnienia wniesionego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, ponieważ nie ujawniono żadnych błędów, które mogłyby zaważyć na dokonanej kontroli instancyjnej. W wyniku kontroli odwoławczej trafnie przyjęto, że Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący i dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, zgromadził kompletny materiał dowodowy, zaś jego ocena dokonana została pod względem wewnętrznej spójności dowodów, wzajemnych ich relacji z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Powtarzanie na obecnym etapie postępowania prawidłowych argumentów pisemnych motywów orzeczenia Sądu odwoławczego nie jest rolą Sądu Najwyższego, wobec czego wypadało odesłać autora omawianego środka zaskarżenia do uzasadnienia Sądu drugiej instancji (str. 5 - 25).

Odnosząc się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k., przede wszystkim należało odnotować, że Sąd Apelacyjny nie dokonywał subsumpcji prawnej tego czynu, a aprobując kwalifikację prawną przyjętą przez Sąd *meriti* (k. 35 - 40). W realiach sprawy, mając do czynienia z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi, nie można było zasadnie wywodzić, że Sąd Apelacyjny naruszył wskazane przepisy prawa karnego. Ze stanu faktycznego ustalonego przez Sąd Okręgowy i w pełni zaaprobowanego przez Sąd Apelacyjny wprost wypływa wniosek, że czyn przypisany Ł. P. wyczerpywał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Wskazywało na to kilka okoliczności, m.in. to, że Ł.P. w celu uzyskania wypłaty zaliczek w znacznych kwotach, mając świadomość fikcyjności dokumentów wprowadzał w błąd przedstawicieli banku i osobiście wprowadzał do systemu bankowego wszystkie ostatecznie zakwestionowane faktury; przedstawiciele podmiotów gospodarczych na rzecz, których te faktury zostały wystawione wykazanych na nich towarów nie zamawiali, a co więcej część rzekomych kontrahentów w dacie wystawienia faktury od dawna nie współpracowali

ze spółką, której Ł. P. był prokurentem i nic od niej nie zamawiali. W wyniku przestępczych działań skazanego bank wypłacał spółce R. zaliczki, które temu podmiotowi nie należały się, a wartość wypłacanych środków pieniężnych była znaczna, przy czym ich łączna wartość wynosiła ponad 4 mln. zł.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy postanowił jak w dyspozytywnej części orzeczenia, a kosztami za postępowanie kasacyjne obciążył skazanego po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

[J.J.]

[as]